

БУРШТИНОВА КРАСА ВІД АЛІНИ ДАНИЛЮК

Обласний етно-фест «Журавлина», що знайшов своє місце прописки на теренах нашого краю, за ці два роки презентував чимало талантів. Тих, хто закоханий в пісню і танець, поліські промисли, хто займається декоративно-прикладним мистецтвом і тонко відтворює красу світу в художніх полотнах. Серед них - і наша молода землячка, уродженка села Сенчиці Аліна Данилюк.

Справжньою окрасою імпрізованого виставкового павільйону фестивалю «Журавлина – 2017» стала експозиція бурштинових картин, яку підготувала Сенчицька сільська рада. Звісно, що не поцікавитись, хто ж автор тих чудових робіт, я не могла. Була приємно подивована, коли дізналась, що художниці лиш 25 років і вже сім з них - вона працює в одній із рівненських художніх майстерень, що їх об'єднує мистецька компанія «Арт-Бурштин». Аліна Данилюк (Піловець) родом з села Сенчиці. Закінчила Прикладницьку ЗОШ і подальшу освіту здобувала в Міжнародному економіко-гуманітарному університеті ім. Степана Дем'янчука. Не менш подивована була, коли дізналась, що спеціалізація Аліни не пов'язана з художнім напрямком. В університеті вона отримала фах вчителя початкових класів та практичного психолога. Та Богом даний талант художника рвався на світ. Ще з учнівських альбомів промовисто наголошував, що то не просто дитяче захоплення. Бо в її малюнках була справжня мистецька глибина. Чому ж так сталося, що вибір

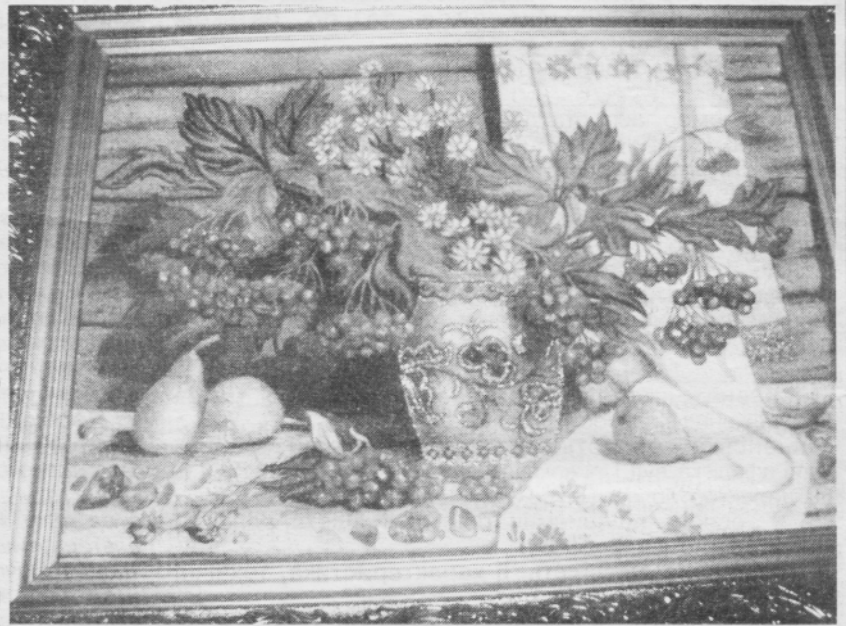

на квартирі, де жила, я відразу ж бралась за пензлик і фарби. Господиня помітила, що маю таке захоплення, розповіла знайомим і вже згодом мене запросили на роботу в художню майстерню, яка займається виготовленням бурштинових картин. Відтак вже сім років я працюю над створенням ікон, пейзажів, портретів. Це вже не малий термін, бо

виготовлення талантів бурштинових картин, на перший погляд, проста, бо ж ми роздруковуємо ескізи на полотно, а вже потім висипаємо фон і опрацьовуємо тонкі лінії бурштиною крихтою. Але робити потрібно все так скрупульозно, щоб ніде не було видно просвітів, а відтінки бурштину максимально відповідали малюнку. Стараємось за мініатюрні картини не братись, бо така робота надто садить зір. Великі полотна, розміром більше метра, теж даються не легко. Бо час від часу картину потрібно піднімати, щоб струшувати з неї рештки бурштину. Це важка праця. Але мені подобається. Під час додому приходиш пізно ввечері, але, як не дивно, навіть натомленою я можу всістись за полотно, взяти в руки пензель, фарби і малювати щось для душі.

За ці роки Аліна створила сотні бурштинових картин. Каже, що найбільше їй подобається працювати над іконами. І в майбутньому вона дуже хотіла б зайнятися іконописом.

- Часом шкодую, що не маю спеціальної художньої освіти, що

Аліні не припав на художній виш?

ж ця робота надзвичайно кропітка,

потребує не лише художніх навиків, ай терпіння, точності. І як не прикро – впливає на зір. Не надто багато майстрів затримуються на цій роботі. Тож, самоучка, але вірю, що досвід, отриманий в бурштиновій майстерні, теж не пропаде марно. Головне для художника – бачити серцем. Не знаю, як складеться в моїм житті далі. Одне знаю напевне – малювання буде при мені завжди. Можливо, випаде нагода працювати в школі і тоді я матиму змогу прививати художній хист своїм учням на уроках образотворчого мистецтва. Думаю, що я не втратила нічого, бо ж, при бажанні, вчитись можна завжди. А поки що рада, що мої роботи привертають до себе увагу, несуть людям радість і в чомусь допомагають, маю на увазі ікони. Тож, моя праця, моя творчість – не марні.

Про це вже дізнаюсь згодом, коли випала нагода особисто поспілкуватись з художницею.

- Серед професій, які найбільше пропагувались в нашій школі, була професія вчителя. І я своє майбутнє без школи не уявляла, - розповідає Аліна. – Малювала дійсно гарно, про це мені всі казали, але тоді я навіть не замислювалась над тим, що творчість може стати сенсом мого життя. А воно, це життя, дуже непередбачуване. Я успішно поступила до МЕГУ, що-правда, обрала заочну форму навчання, й відразу ж влаштувалась на роботу – найбільш популярну в студентських колах – офіціанткою. Адже потрібні були кошти, щоб оплатити навчання. Мамі самій піднімати на ноги трое дітей було важко. А у вільний час,

в певній мірі, я рекордсменка. Це потрібно просто любити, інакше нічого не вийде. Мені подобається ця робота, до того ж, вона дає немалий дохід, а для молоді сім'ї (три роки тому я вийшла заміж), яка не має ще свого житла, це грає велику роль. Технологія

Галина ГАВРИЛОВИЧ

Полісся. - № 5/8 лютого 2018 р./